

МВС України
Харківський національний університет внутрішніх справ
Науковий парк «Наука та безпека»
Консультативна місія Європейського Союзу

**СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО, ЕКОНОМІЧНОГО
ТА СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ**

Тези доповідей
XII Міжнародної науково-практичної конференції

(м. Вінниця, 1 грудня 2023 року)

Вінниця 2023

УДК [340.12:330.101:342.734](477)

С91

*Друкується за рішенням оргкомітету
відповідно до доручення
Харківського національного університету внутрішніх справ
від 14.09.2023 № 58*

Сучасні проблеми правового, економічного та соціального розвитку держави : тези доп. XII Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Вінниця, 1 груд. 2023 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, Наук. парк «Наука та безпека» ; Консультація місія Європейського Союзу. – Вінниця : ХНУВС, 2023. – 174 с.

У збірнику вміщено тези доповідей учасників конференції за такими напрямками: державний суверенітет України, безпека та правопорядок; правові й організаційні проблеми протидії злочинам правоохоронними органами; економічна безпека держави та суб'єктів господарювання; гуманітарні аспекти соціального розвитку держави.

УДК [340.12:330.101:342.734](477)

Матеріали викладені в авторській редакції з незначними коректорськими правками. Відповідальність за точність поданих фактів, цитат, цифр і прізвищ несуть автори.

Електронна копія збірника безоплатно розміщується у відкритому доступі на сайті Харківського національного університету внутрішніх справ (<http://www.univd.edu.ua>) у розділі «Наука», сто-рінка «Конференції, семінари та круглі столи», а також у репо-зитарії ХНУВС (<http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/>).

- 1) це структура правової системи конкретної держави або групи держав;
- 2) включає норми міжнародного права [3, с. 10].

Варто погодитися з науковою позицією автора, в тій частині, що характерною рисою екологічних проблем є багатогранний характер наукового відображення. Це стосується відносин між людиною та навколишнім середовищем, що стимулює рефлексію систематично належати до різних галузей думки.

Відповідно Закону України “Про охорону навколишнього природного середовища” від 25 червня 1991 р., “екологічна безпека є такий стан навколишнього природного середовища, при якому забезпечується попередження погіршення екологічної обстановки та виникнення небезпеки для здоров’я людей, що гарантується здійсненням широкого комплексу взаємопов’язаних екологічних, політичних, економічних, технічних, організаційних, державно-правових та інших заходів” [4].

Юридичний інститут екологічної безпеки в німецькому законодавстві є елементом принципу “соціально правової держави” (das sozialstaatliche Prinzip). Відповідно до цієї директиви, завданням держави є забезпечення умов, придатних для життя в умовах, коли одночасно можливі люди та довгострокова сталість економічної діяльності. Охорона була надана спеціальним екологічним резервам, таким як повітря, вода та клімат [5, с. 567].

Висновок. Таким чином, такі інтерпретації екологічної безпеки в тій чи іншій мірі різнопланово характеризують об’єкти досліджуваного терміну в залежності від спрямованості їх застосування. У зв’язку з цим, їх можна сприймати як сукупні атрибути екологічної безпеки незалежно від соціального рівня організації об’єкта – людини, суспільства, територіальної громади чи держави.

Список бібліографічних посилань

1. Zięba S. Historia myśli ekologicznej. Lublin, 2004. 450 s.
2. Zięba S. Perspektywy ekologii człowieka. Lublin, 2008. 180 s.
3. Wróblewski J. Filozoficzno-prawne aspekty ekologii, „Zeszyty Naukowe Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego” 1988, Studia Iuridica Martima 1. 220 s.
4. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25.06.1991 № 1264-XII // База даних “Законодавство України” / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1264-12> (дата звернення: 28.10.2023).
5. Weber W. Umweltschutz im Verfassungs-und Verwaltungsrecht, DVB1, 1971. 900 s.

Одержано 09.11.2023

УДК 343.8

Олександр Богданович ЗАГУРСЬКИЙ,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри права та публічного управління

закладу вищої освіти «Університет Короля Данила»;

Денис Дмитрович МИХАЙЛЮК,

студент 2 курсу магістратури

факультету суспільних і прикладних наук

закладу вищої освіти «Університет Короля Данила»

ПРОТИДІЯ КОРИСЛИВІЙ ЗЛОЧИННОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

У юридичній науці існують різні визначення поняття злочинності, виходячи із різних уявлень про природу злочинності. Соціальний феномен злочинності виражається у кримінальній активності окремих членів суспільства. Численні фактори, що зумовлюють вчинення злочинів і злочинність як суспільний феномен, у різні часи та у різні періоди розвитку суспільного життя і на різних територіях, або у різних регіонах, є

неоднаковими не лише за поширеністю та змістом, а й за інтенсивністю, тривалістю, стійкістю зв'язків, глибиною впливу.

Феноменологія злочинності за цими показниками досліджує такі характерні риси конкретної злочинності, як більша чи менша масовість, небезпечність, інтенсивність, спрямованість, прояв індивідуальних та групових чинників та їх причини: економічні, соціальні, демографічні, регіональні та інші.

А. П. Закалюк на основі вказаних факторів визначив наступне предметно-сутнісне поняття злочинності: «Злочинність – це феномен суспільного життя у виді неприйнятної та небезпечної для суспільства масової, відносно стійкої, різнообумовленої кримінальної активності частини членів цього суспільства». У цьому визначенні немає деяких традиційних для поняття злочинності ознак, зокрема, пов'язаних з територією і часом, оскільки вони, як вважає А.П. Закалюк, стосуються виміру злочинності, а не її сутності [1, с. 215].

Р. С. Веприцький пропонує визначити злочинність як «поняття кримінології, характеризуючи сукупність усіх фактично вчинених протиправних діянь, за кожне з яких передбачене чинним кримінальним законодавством кримінальне покарання та масове негативне соціально-правове явище, якому властиві певні закономірності, кількісні та якісні характеристики. Як соціальне явище злочинність займає центральне місце в кримінології, це її своєрідний субстрат, що обумовлює існування і розвиток комплексу теоретичних, методологічних, методичних, практичних й інших підходів щодо вивчення її характеристик, ознак, форм, проявів, інструментарію вимірювання, визначення детермінантів та системи запобігання їй» [2, с. 113].

Досліджуючи зміст сучасної корисливої злочинності в Україні, варто відзначити, що процес переходу нашої держави до ринкових відносин, приватизація майна, створення спільних підприємств, відкритих та закритих акціонерних товариств, організацій з повною та обмеженою відповідальністю почались за умов недосконалої нормативно-правової бази, відсутності відповідного досвіду в учасників цих процесів. Враховуючи те, що відбувалась заміна власника значної кількості споруд, обладнання, сировини, допоміжних засобів, створились сприятливі умови для привласнення, розкрадання майна, яке впродовж певного часу залишилось поза чиею власністю, при тому, що формально знаходилось на балансах (обліку) вже неіснуючих підприємств, а замість них з'являлись підприємства – правонаступники.

«Характерною рисою корисливих злочинів, яка впливає на обсяги, є взаємозв'язок з іншими посадовими злочинами, наприклад, з хабарництвом, обманом покупців, випуском недоброякісної продукції, зловживанням службовим становищем. З одного боку, це сприяє діям розкрадачів і приховуванню їхніх дій (порушення в бухгалтерському обліку підприємств, наявність неврахованих матеріальних цінностей тощо), а з іншого – допомагає залученню посадових осіб до розкрадання, стимулює їхню наступну злочинну діяльність» [3].

Висновок. Таким чином, корисливі злочини зумовлюють значні матеріальні збитки як державі в цілому, так і окремим підприємствам, організаціям, юридичним і фізичним особам. Особи, що їх скоюють, особливо коли йдеться про повторні або тривалі розкрадання, привласнення або розтрату майна у великих чи особливо великих розмірах, здійснюють і інтенсивний негативний вплив на найближче оточення.

Список бібліографічних посилань

1. Закалюк А.П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика: у 3 кн. Кн. 2. Кримінологічна характеристика та запобігання вчиненню окремих видів злочинів. Київ : Ін Юре, 2007. 712 с.
2. Веприцький Р.С. Поняття та зміст феноменології злочинності як складової феноменології суспільства. *Європейські перспективи*. 2013. № 9. С. 110-114.
3. Правопорушення в Україні. Сайт : Державна служба статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

Одержано 09.11.2023